

Elly Griffiths

Rookgordijn

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

DE FONTEIN

Aladdin

EEN PRODUCTIE VAN BERT BILLINGTON

SPELERS IN VOLGORDE VAN OPKOMST:

DE KEIZER VAN PEKING

PRINSES JASMIJN

ALADDIN

HOOFD VAN POLITIE IN PEKING

WIDOW TWANKEE

WISHY WASHY

ABANAZAR

GEEST VAN DE LAMP

GEEST VAN DE RING

THE GREAT DIABLO

HILDA THOMPSON

ANNETTE ANTHONY

RON HUNTER-WHITE

DENTON MCGREW

KENNETH NEIL

MAX MEPHISTO

PEREGRINE PELLOW

RITA SANTORINI

DANSERS: DE JONGENS EN MEISJES UIT PEKING

Choreografie: Daniel Barnes

Regie: Roger Dunkley

Script: Nigel Castle, gebaseerd op een traditioneel verhaal uit

Duizend-en-een-nacht

Proloog

Hastings, 1912

Stan kwam links het toneel op. Uiteraard, hij was de schurk. Schurken komen altijd van links, de goede fee van rechts, dat is een belangrijke regel in een Britse *pantomime**. Maar in dit geval kwam Stan Parks (de Wicked Baron) het toneel op rennen na een gil van Alice Dean (Robin Hood). Hij rende omdat Alice normaal gesproken nooit gilde. Ze had zelfs niet gegild toen Stan had geprobeerd haar te kussen achter het decorstuk waarop Sherwood Forest stond afgebeeld; in plaats daarvan had ze hem op een vuistslag getrakteerd die hem uren later nog naar adem had doen snakken. Dus reageerde hij op het geluid, waarbij hij in zijn haast twee reusachtige paddenstoelen en een opgezette vos omverliep.

Het podium was halfdonker en sommige decorstukken waren nog bedekt met lakens. Eerst kon Stan alleen maar logge en onheilspellende vormen zien, maar toen zag hij Alice geknield midden op het podium zitten, gekleed in een kamerjas over de groene maillot die bij de hoofdrol hoorde. Ze gilde nog steeds, een geluid dat steeds luider leek te worden en helemaal tot de galerij en de lege loges reikte. Tegenover haar wiegde iets heen en weer, iets wat een enorme schaduw op het geschilderde bos wierp. Stan bleef staan, plotseling bang om door te lopen. Alice stopte met

* Noot van de vertaler: een Britse *pantomime* is een muzikale familiekomedie, losjes gebaseerd op een sprookje of volksverhaal, waarin zang, dans, slapstick en travestie vaak een grote rol spelen.

gillen en Stan hoorde haar iets zeggen als ‘alsjeblieft’ en ‘nee’. Hij deed een stap naar voren. Het wiegende voorwerp was een soort rieten stoel hangend in een prieel, waar de *Babes in the Wood*** moesten schuilen voordat ze door mechanische roodborstjes met bladeren werden bedekt – wat een prachtig theateraal effect opleverde. De schommelstoel had leeg moeten zijn omdat de kinderen ’s middags nooit repeteerden. Maar toen Stan dichterbij kwam, zag hij dat er iets zwaars in zat, iets wat de stoel naar één kant deed overhellen. Stan raakte de stoel aan, plotseling bang voor het vreselijke gewicht dat de stoel zo zwaar maakte. En toen zag hij Betsy Bunning, een vijftienjarige kindactrice die een onnozel meisje speelde. Ze lag of hing half naast de schommelstoel. Haar keel was doorgesneden en haar witte jurk was doordrenkt van bloed dat nu op de planken droop.

Het was vreemd. Later zou Stan twee wereldoorlogen overleven en situaties meemaken die ieders bloed gegarandeerd in de aderen zou doen stollen, maar er was niets wat hem zo van slag had gemaakt als het kind in die rieten stoel, het bloed op het toneel en het gegil van de vrouw die de mannelijke hoofdrol in het stuk speelde.

** Noot van de vertaler: *Babes in the Wood* is een sprookjesachtig verhaal waarin twee onschuldige jonge weeskinderen worden toevertrouwd aan een kwaadaardige oom die uit is op hun erfenis. Hij stuurt hen het bos in met twee huurmoordenaars, om hen te laten doden.

Brighton, 1951

Het sneeuwde toen Edgar Stephens wakker werd. Zijn uitzicht op de verwaarloosde huizenblokken in regency-stijl reikte tot aan zee en was berijpt en betoverend. Niet dat hij er een greintje plezier aan beleefde, want hij had een pesthekel aan sneeuw. Hij had nog steeds nachtmerries over de Noorse campagne, de eindeloze mars over het ijs, zijn kompanen die in de sneeuwmassa's omvielen en ter plekke bevroren, de momenten waarop het helderwitte landschap zich in fantastische vormen en kleuren leek te herschikken, de zachte stemmen die vanaf de bevroren meren klonken: 'Ga liggen en ik geef je voor altijd rust.' Ze hadden ook niet de juiste uitrusting gehad, prakkiseerde Edgar, terwijl hij een tweede paar sokken aantrok. De Noorse troepen hadden ski's en bontjassen, de Britten stonden te bibberen in hun overjassen en lekkende laarzen. Hij had nog steeds geen sneeuwlaarzen en over het algemeen had je die als politieagent in Brighton ook niet nodig. Maar vandaag was alles anders. Vandaag was dag twee van de zoektocht naar twee vermiste kinderen. Een zoektocht die ongelofelijk veel grimmiger en wanhopiger werd door de zachte witte vlokken die buiten vielen.

Edgar propte zijn voeten met meerdere sokken in zijn dikste schoenen en trok daarna een visserstrui aan onder zijn warmste jas. Als klap op de vuurpijl droeg hij een Russische bontmuts die hij een paar jaar eerder van Diablo had gekregen. Hij wist dat hij er belachelijk uitzag – hij moest niet vergeten het ding af te zetten voordat hij op het bureau was – maar de muts maakte verrassend

veel verschil. Zijn hoofd bleef tenminste warm terwijl hij glibberend en wankelend Albion Hill af liep, zich vasthoudend aan geparkeerde auto's en tuinhekjes. Het Pavilion was een sprookjesachtig wonder van besneeuwde koepels en minaretten. De Steine Gardens waren bedekt met een gladde laag sneeuw, maar toen Edgar probeerde over te steken gleed hij twee keer uit op een harde, aangekoekte ijslaag. Terwijl hij trekkebeende door het steegje bij het YMCA-gebouw (ooit het huis van Maria Fitzherbert, de geheime minnares van de prins-regent, en naar verluidt via een geheime tunnel verbonden met het Pavilion) vroeg hij zich af of ze überhaupt auto's de weg op konden sturen. Hij moest naar de legerkazerne aan Dyke Road, misschien konden ze hem enkele jeeps lenen. Ze moesten nu echt gaan zoeken op de heuvels en in de parken, hoewel de sneeuw dat weleens onmogelijk zou kunnen maken. De kinderen werden nu al veertig uur vermist.

Toen hij Bartholomew Square had bereikt was hij uitgeput en waren zijn voeten doorweekt. In de hal trof hij zijn assistent brigadier Bob Willis, vermomd als diepzeevisser in lieslaarzen en een oliepak.

‘Mooie muts, meneer.’

Verdomme, hij was vergeten zijn bontmuts af te zetten. Edgar griste hem van zijn hoofd; de natte vacht voelde onaangenaam aan, als van een levend dier.

‘Zijn er al meer collega's gearriveerd?’ vroeg hij.

‘Ja, een paar,’ zei Bob, terwijl hij ging zitten en zijn oliepak begon uit te trekken. ‘De baas zit ingesneeuwd in Rottingdean.’

‘Laten we hopen dat hij de enige is. We hebben alle mannen nodig die we kunnen krijgen.’

‘Hoe charmant.’ Edgar draaide zich om en zag brigadier Emma Holmes, de nieuwste rekrut bij de rechercheafdeling en mikpunt van plagerijen over haar naam, haar sekse en eigenlijk over van alles. Niet dat het haar leek te storen. Ze bleef altijd kalm en professioneel. Die houding, gecombineerd met haar witblonde haar en

blauwe ogen, gaf haar een bijna Scandinavisch voorkomen, hoewel ze voor zover Edgar wist geboren en getogen was in Brighton.

‘Mannen als in mensen,’ merkte Edgar op, en hij vroeg zich af of hij het daarmee niet nog erger maakte.

‘Waarom zeg je dan niet gewoon mensen?’ reageerde Emma welwillend, terwijl ze haar duffelse jas uittrok.

Maar op het moment dat hij wilde antwoorden, schoten Bobs lieslaarzen met een afschuwelijk zompig geluid los.

‘Goed, we gaan ons voorbereiden op de ochtendvergadering.’

Hij wist in elk geval dat hij Emma niet moest vragen om thee te zetten.

Stipt om negen uur sprak Edgar het team toe. Een paar mensen hadden vertraging opgelopen door het weer, en hoewel sommige te voet een lange afstand door de sneeuw hadden afgelegd waren de meeste collega's met enige moeite toch gearriveerd. Edgar wist dat dit een teken was van de grote betrokkenheid bij deze zaak. Hij gaf een samenvatting van het onderzoek en was zich ervan bewust dat alle ogen op hem gericht waren. Het ging deze mensen aan het hart, en niet alleen omdat ze politieagent waren en het hun werk was. Het ging hun aan het hart omdat er kinderen bij betrokken waren. En zelfs de meest fantasieloze smeris kon zich verplaatsen in ouders die op nieuws wachtten, die de sneeuw buiten zagen liggen in de wetenschap dat die kostbare aanwijzingen verborgen hield. En in de wetenschap dat hun kinderen zich buiten in de kou bevonden, dood of levend.

Mark Webster en Annie Francis waren op maandagmiddag verdwenen. Mark was twaalf en Annie dertien. Ze waren thuisgekomen van school en hadden wat gespeeld met andere kinderen uit de buurt op Freshfield Road, een lange straat in een woonwijk die helemaal tot aan de renbaan liep. Men dacht dat Annie en Mark daarna naar de winkel op de hoek waren gegaan om snoep te kopen. De ouders maakten zich daarom niet meteen zorgen;

de kinderen waren tenslotte oud genoeg om zoiets zelfstandig te doen. Pas toen de avond viel – en dat was vroeg in deze donkere novemberdagen – klopte Sandra Francis bij Edna Webster aan en stelde ze voor om de twee te gaan zoeken. ‘Ik was van plan om Annie een flink pak rammel te geven omdat ze ons zo heeft laten schrikken,’ bekende mevrouw Francis tegenover Edgar. ‘Later dacht ik pas...’ En toen was ze in tranen uitgebarsten, tranen die ze had gedroogd met de schort die nog steeds om haar middel zat.

De ouders doorzochten de omliggende straten en het nabijgelegen Queen’s Park. Het was bijna negen uur toen ze naar het huis van Larry McGuire gingen, een buurman en tevens politieagent. Brigadier McGuire had het bureau gebeld, waarvandaan contact was opgenomen met Edgar. Hij had de ouders ontmoet op Bartholomew Square en de gebruikelijke geruststellende woorden gesproken – ‘Kinderen raken wel vaker vermist... Ze komen waarschijnlijk gewoon naar huis als ze moe zijn... Probeer u zich niet te veel zorgen te maken’ – en vervolgens had hij een zoekactie georganiseerd. Ze hadden de straten tot middernacht uitgekamd en waren bij het krieken van de dag opnieuw begonnen. De hele dinsdag hadden ze bij huizen aangeklopt, van het strand tot aan de renbaan, en ze hadden zelfs de eendenvijver in Queen’s Park uitgebaggerd. En toen was het op dinsdagavond gaan sneeuwen.

Door de leeftijd van de kinderen suggereerden sommigen dat ze misschien samen waren weggelopen. ‘Een soort Romeo en Julia,’ had hoofdinspecteur Frank Hodges gezegd. Maar Edgar geloofde dat niet. Hij wist dat Shakespeares Julia pas dertien was geweest – hij had het stuk daadwerkelijk gelezen, Hodges vast niet – maar hij vond het niet passen bij het beeld van de twee kinderen die op straat speelden.

‘Annie is niet zo,’ reageerde mevrouw Francis. ‘Ze is een jongensmeisje.’ Edgar probeerde voorbij te gaan aan het gebruik van de tegenwoordige tijd. Annie móést nog in leven zijn. Hij had nog nooit een zaak aan de hand had gehad waarbij er sprake was

van een dood kind en hij wilde ook niet dat dit de eerste keer zou worden. Mark en Annie waren vrienden, ze waren als broer en zus zei iedereen, en ze waren al bevriend vanaf de lagere school. Edgar, die op een gymnasium met alleen maar jongens had gezeten, bedacht hoe fijn een vriendin zou zijn geweest. Om te beginnen zou hij daardoor vrouwen vast beter hebben kunnen begrijpen.

Er waren geen verdachte personen in het gebied gesignaleerd, vervolgde hij kortaf. Iedereen met een veroordeling voor een misdrijf waarbij minderjarigen waren betrokken, was gecontroleerd en nog eens gecontroleerd. Het was een winterse middag geweest en niemand had veel aandacht besteed aan de kinderen, die in de schemering hadden gespeeld. 'Annie verzong altijd spelletjes voor de kleintjes,' zei iemand. 'Ze had zo'n geweldige fantasie.' Haar leerkrachten waren het daarmee eens geweest. Annie Francis was slim, ze zou het wel redden. Mark Webster was stil en verlegen voor zijn leeftijd, maar hij was ook zeer intelligent. Waar waren ze nu, die intelligente, onschuldige kinderen?

'Bob, jij en Emma gaan terug naar Freshfield Road om opnieuw met de burens te praten. Iemand moet iets gezien hebben.'

Bob zou normaal gesproken hebben geklaagd dat hij het buurtonderzoek moest doen, maar vandaag klaagde niemand, zelfs niet als dat betekende dat hij of zij een kilometer door de sneeuw moest ploeteren.

'En ga ook opnieuw met de kinderen praten,' zei Edgar. 'De kinderen die met Mark en Annie speelden. Misschien waren ze gisteren te nerveus om iets te zeggen, vooral met hun ouders erbij. Probeer ze apart te nemen. Kinderen zien altijd meer dan volwassenen.'

'Brigadier Holmes kan dat wel doen,' zei Bob. 'Kinderen hebben meer vertrouwen in vrouwen dan in mannen.'

Emma wierp hem een ijskoude blik toe maar zei niets.

'Nee, jullie gaan samen,' besloot Edgar. 'Ik weet zeker dat jij ook goed bent met kinderen, Bob.' In Edgars ogen was Bob zelf bijna

nog een kind. Dat was het probleem met de oorlog, die had een grote kloof geslagen tussen mensen als Edgar, die in de oorlog had gevochten – hoewel hij pas eenendertig was, had hij het gevoel dat hij een paar generaties ouder was geworden – en mensen als Bob, die die periode net niet hadden meegemaakt.

‘Ik heb een paar legerjeeps van de kazerne weten te bemachtigen,’ zei hij. ‘Je kunt er een meenemen naar Freshfield Road, als zo’n auto tenminste de heuvel op kan. We hebben ook een groep soldaten erbij, zij kunnen naar de renbaan gaan en het braakliggende land daar doorzoeken. Ik ga naar Hove om met de grootouders te praten.’

‘Iemand moet iets gezien hebben,’ zei hij tegen het team. ‘Dat is altijd zo. Mensen verdwijnen echt niet zomaar.’ Terwijl hij het zei, dacht hij aan een goochelaar die zich over een meisje buigt dat op een tafel ligt. Een zwierige zwaai met zijn mantel en het meisje is... verdwenen. Maar dat was goochelkunst, dit was het echte leven.

‘Ik heb de grootouders gisteren gesproken,’ reageerde Bob.

De grootouders hadden bovenaan het lijstje gestaan – kinderen vluchten vaak naar hun grootouders – maar Edgar vroeg zich af of Bob wel alles uit dat gesprek had gehaald. Misschien was het een taak voor een ouder iemand. Op dit moment voelde hij zich honderd.

‘Ik wil nog een keer met ze praten,’ zei Edgar. ‘We moeten vragen blijven stellen tot we antwoorden krijgen.’

Terwijl de jeep aan zijn langzame tocht langs de kustweg begon, dacht hij aan de verdwenen kinderen. Wat was er met hen gebeurd nadat ze snoep hadden gekocht? Waren ze meegenomen door een of andere boosaardige macht, een helse deus ex machina? Of was de waarheid prozaïscher? Waren ze verdwaald in het park en lagen ze doodgevroren onder de struiken? De strandboulevard was verlaten en sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden alsof ze uit waren op een dramatisch effect. De kerstverlichting brandde en zorgde voor angstaanjagende blauwe, groene en rode schaduwen.

Terwijl ze van de ene pier naar de andere reden zag Edgar telkens hetzelfde affiche: een zwaarmoedig uitziende man in een groen gewaad die een brandende lamp omhooghield. MAX MEPHISTO IN *ALADDIN*. PLEZIER VOOR HET HELE GEZIN. GEEF ME DE LAMP, ZEG IK JE! Was de tovenaars Abanazar ook geen kinderrover?

De hele weg bleef de sneeuw maar vallen.

Max Mephisto had een hekel aan sneeuw. Maar ja, Max zei altijd dat hij een hekel had aan alle soorten weer. Hij was het gelukkigst binnen, in een bar of een club of, het allerliefste, in een theater. Als hij ervan droomde om het vak te verlaten, wat tegenwoordig vaak gebeurde, wist hij dat hij niet het applaus of de voldoening van een goed uitgevoerde truc zou gaan missen, hij zou die specifieke geur achter de schermen – van schmink, butagas en muffe kostuums, een geur die overal ter wereld dezelfde is – gaan missen. In een theater deed de buitenwereld er niet toe. Zon of regen, in een theater was het altijd avond. Maar deze winter was het moeilijk om het weer te negeren, en het was vooral de kou waar Max een hekel aan had. Hij vroeg zich af of dat een erfenis was van zijn lang geleden overleden Italiaanse moeder. Hij was gemaakt voor zon, snelle auto's en een glas campari in een etablissement langs de weg, niet voor zwoegen door een grijze sneeuwvrij op zijn beste schoenen, slapen met zijn jas aan en 's nachts zijn adem zien dampen, als het teleplasma in de valse act van medium Mamie Gordon.

Max had zijn onderkomen in Upper Rock Gardens alleen uitgekozen omdat het het enige beschikbare artiestenpension was met centrale verwarming. Toen hij aankwam in het zeer bescheiden, sombere huis met zijn ondiepe erkers en de uitstraling dat het betere tijden had gekend, ontdekte hij dat de veelgeroemde verwarming bestond uit een enkele radiator in zijn zolderkamer. Die stond alleen overdag aan, dus op de tijden dat Max op de pier aan het repeteren was was het er waarschijnlijk lekker warm, maar tegen de tijd dat hij terugkwam, was zowel de radiator als de kamer ijskoud.

Op woensdagochtend keek Max uit zijn slaapkamerraam en hij zag dat het nog steeds sneeuwde. De huizen aan de overkant – gracieuze gebouwen in dezelfde regency-stijl die nu voornamelijk dienstdeden als appartementen en B&B's – waren nauwelijks zichtbaar, en onderaan de heuvel was de zee één geworden met de grijze lucht. Hij rookte zijn eerste sigaret van de dag en bekeek het tafereel met een sombere blik. Met dit weer zou het geen pretje zijn om naar de pier te lopen, maar het was de technische doorloop, dus hij moest wel. Het technische aspect was belangrijk, omdat hij in de show verschillende goocheltrucs zou uitvoeren. Alleen daardoor had hij vrede met de rol van Abanazar.

Max had altijd gezworen dat hij nooit een *phantomime* zou doen. Het was de laatste strohalm, de laatste fase, het kerkhof van de hoop. Ingénues die hun beste tijd hadden gehad, komieken die niet meer grappig waren, acrobaten die een beetje stijf in de knieën werden – ze waren allemaal te vinden op de spelerslijst van *Cinderella*, *Peter Pan* en *Aladdin*. Elke zomer kwamen de verzoeken binnen en elk jaar bedankte Max voor de eer. Hij probeerde een pauze in te lassen rond Kerstmis, misschien zou hij zelfs kort naar het buitenland gaan. Alles om maar te ontkomen aan mannen die aan travestie doen, huilende kinderen, en de kreet '*Behind you!*'. Het leek wel een existentiële nachtmerrie. Waar is Magere Hein? *Behind you.*

Dus waarom maakte het Palace Pier Theatre in Brighton dit jaar reclame voor Max Mephisto 'voor de allereerste keer' in *Aladdin*? Waarom hingen er overal in de stad aanplakbiljetten waarop hij te zien was in een afgrijselijk groen gewaad, zwaaiend met een lamp die meer weg had van een juskom? Nou, dat was deels omdat de show werd geproduceerd door Bert Billington, een enorm invloedrijke impresario in de showbusiness. Een uitnodiging van hem sloeg je niet zomaar af, zelfs niet als je een valse snor moest dragen en de *principal boy* – de mannelijke held, gespeeld door een al wat oudere vrouw – onder paukenslagen, groene bliksem-

schichten en een gemene lach in een grot van papier-maché moest duwen. Als Bert tevreden was met zijn optreden zou hij hem misschien boeken voor een tournee langs goede provinciale theaters, misschien zelfs voor een eersteklas theater. En dan was er nog de aantrekkingskracht van Brighton zelf. Max had de stad altijd leuk gevonden en nu was het de thuisstad van zijn dochter Ruby en niet te vergeten van zijn oude vriend Edgar. Maar Ruby en Edgar brachten een heel ander probleem met zich mee, een probleem waarmee hij liever niet te vaak geconfronteerd werd. Niettemin was een seizoen in Brighton anders dan een seizoen in Blackpool of ergens ver weg in het ijskoude noorden. Zo waren er bijvoorbeeld een flink aantal fatsoenlijke restaurants in Brighton.

De bittere waarheid was dat het werk dungezaaid was, zelfs voor de grote Max Mephisto. De nieuwe komieken namen het over en hun funeste invloed was overal voelbaar. Goochelaars als Tommy Cooper gingen het podium op, deden de trucs opzettelijk verkeerd en – nog erger – lieten het publiek zien hoe ze werden uitgevoerd! Er was geen sprake meer van geheime technieken of glamour. En dan had je ook nog de televisie. Blijkbaar bezaten de meeste gezinnen in Amerika al een toestel. En als de populariteit van televisie zich ooit naar Groot-Brittannië zou uitbreiden, zou het variété sneller uitsterven dan je ‘abracadabra’ kunt zeggen. Dus al met al was goedbetaald werk van november tot januari niet te versmaden. En hij had een veel betere rol dan de rol van Wishy Washy of Buttons, hij was de boosaardige goochelaar Abanazar, en de slechterik had altijd de beste tekst.

Dus trok Max zijn warmste kleren aan en maakte hij zich klaar voor de wandeling naar de pier. Hij had zijn geliefde Bentley ook nog, maar die stond in een garage in Kemp Town, en bovendien had hij vandaag niets aan een auto. In de hal ontmoette hij zijn hospita, Joyce Markham, een nepblondine met een goed gevoel voor zaken en vileine plagerijtjes.

‘Goedemorgen, meneer M. Mooie dag vandaag.’

‘Inderdaad, mevrouw M. Ik ga een wandelingetje maken langs de boulevard.’

‘Pas maar op dat je het niet te koud krijgt. Ik heb veel acteurs in Brighton zien sterven van de kou.’

‘Dat is vast een mooi verhaal, mevrouw M. Ik kijk ernaar uit om het een keer te horen.’

‘Wil je geen ontbijt? Kan ik je niet verleiden tot een gerookte haring?’

‘Hoe verleidelijk dat ook klinkt...’ Max pakte zijn hoed.

Joyce keek hem geamuseerd aan. ‘Je bent er niet echt op gekleed, hè?’

Max keek naar zijn kasjmier jas en brogues. ‘Dit is mijn pooluitrusting, mevrouw M.’

‘Ik heb nog een paar rubberlaarzen die van mijn overleden man zijn geweest. Niet dat het die sukkel veel heeft geholpen.’

Joyce praatte altijd over haar man alsof zijn dood een frivole uitspatting was en alleen bedoeld om haar ongemak te bezorgen. Max gruwde bij de gedachte aan de rubberlaarzen, maar het leed geen twijfel dat de sneeuw zijn schoenen geen goed zou doen.

‘Dat is heel vriendelijk. Dank je wel.’

‘Je moet mij niet bedanken, bedank Arthur. Als hij je kan horen waar hij nu is.’

‘Max Mephisto met rubberlaarzen. Nooit gedacht dat ik dat nog zou meemaken.’

‘Nou, dan kun je nu gelukkig sterven.’

Lou Abrahams, de toneelmeester, leek echter geen haast te hebben om te sterven. Zich luidruchtig verkneukelend legde hij zijn krant neer en hij trok zich terug in zijn knusse hokje. Max hoopte dat de man een kop koffie voor hem ging zetten. Hij ging zitten en trok zijn laarzen uit. Door hun lelijke bruikbaarheid voor op het platteland deden ze hem denken aan zijn vader, die niets liever deed dan door de velden struinen op zoek naar wild om op

te jagen. Toch kon hij niet ontkennen dat ze zijn voeten drooghiielden. Hij haalde zijn brogues uit de papieren zak die hij van mevrouw M. had gekregen en deed ze aan. Hij voelde zich al wat beter. De geur van koffie kwam hem tegemoet en in Lou's kantoor-tje was het aangenaam warm. Hij trok de krant naar zich toe. Het was het plaatselijke sufferdje, *The Evening Argus*.

WANHOPIGE ZOEKTOCHT NAAR VERMISTE KINDEREN schreeuwde de kop. Max las verder: 'De politie blijft zoeken naar Mark Webster en Annie Francis, die gisteren zijn verdwenen toen ze buiten speelden op Freshfield Road, Kemp Town. De kinderen zijn voor het laatst gezien toen ze naar de buurtwinkel van Sam Gee liepen om snoep te kopen. De heer Gee zegt dat de kinderen er niet zijn aangekomen. Inspecteur bij de recherche Edgar Stephens, die de zoektocht leidt, zegt dat de politie geen middel onbeproefd zal laten om de kinderen te vinden. 'We begrijpen hoezeer de ouders lijden,' aldus inspecteur Stephens, 'en we vragen iedereen om uit te kijken naar Mark en Annie.'

De krant was een dag oud. Max dacht aan de laag sneeuw die Upper Rock Gardens bedekte. Als de kinderen nog steeds buiten waren, waren ze nu zeker dood. Hij dacht aan Edgar die doorging met zoeken, zijn mannen bijeenriep en wist dat hij het was die de rouwende ouders uiteindelijk onder ogen moest komen. Dat zou hem zwaar vallen, wist Max. Hij dacht niet dat Edgar het cliché van 'geen middel onbeproefd laten' in de mond had genomen.

Lou zette een kop zwarte koffie voor hem neer. 'Vreselijk hè, dat van die bloedjes van kinderen?'

'Ja. Verschrikkelijk.'

'Ze zullen inmiddels wel dood zijn, let op mijn woorden.'

'Misschien niet,' zei Max. Hij voelde zich vreemd genoeg terughoudend om mee te gaan in Lou's sombere voorspelling, hoewel hij enkele ogenblikken daarvoor nog hetzelfde had gedacht. 'Ze kunnen ook gewoon weggelopen zijn. Ze kunnen bij hun grootouders of bij vrienden zijn. Ik ben ook een paar keer van school

weggelopen.’ Eén keer was hij naar een oude nanny gevlucht die goed voor hem was geweest en één keer had hij de trein naar Portsmouth genomen en had hij geprobeerd zich bij de marine aan te melden. Maar beide keren werd hij meteen teruggestuurd naar school. Het was nooit bij hem opgekomen om naar zijn vader te vluchten.

‘Nee, ze zijn vast dood,’ zei Lou. ‘Er lopen veel slechte mensen rond.’

Max kon dat moeilijk weerspreken. Hij keek uit de patrijspoort. Overal om zich heen zag hij de grijze, zilverkleurige zee. De schreeuwerige kleuren op de pier werden verzacht door de sneeuw, de roetsbaan was veranderd in een spookachtige witte toren. Brighton zelf was verdwenen.

‘Ik zet mijn geld op de winkelier,’ zei Lou.

Andere mensen verdachten Sam Gee ook. Hij was een getrouwde man met kinderen, maar, zoals Frank Hodges die eerste dag al zei, dat was geen garantie dat hij niet de moordenaar was. Edgar had meneer Gee zelf ondervraagd en hij vond hem geloofwaardig, zij het een beetje nerveus – maar ook dat viel te verwachten. Sam Gee kende de kinderen alleen van gezicht, maar hij wist zeker dat Mark en Annie maandagmiddag niet in zijn winkel waren geweest. ‘Ik zou me dat zeker hebben herinnerd,’ zei hij. ‘Het waren rustige kinderen, beleefde kinderen, niet zoals sommige andere. Maar ik zou het me beslist hebben herinnerd. Het meisje had rood haar en de jongen droeg een bril. Leuke kinderen.’ Er was niets vreemds geweest aan de manier waarop Gee zich Annies rode haar en Marks bril had herinnerd. Hij wilde gewoon graag helpen en was bezorgd om de kinderen. Toch had Edgar tegen Bob gezegd dat hij vandaag terug moest gaan naar de winkel. Het zou niet de eerste keer zijn dat een burger bezorgdheid veinsde om zijn eigen aandeel in een misdaad te verbergen.

Het was de eerste vraag van Annies grootvader toen hij de deur

van zijn woning aan Brunswick Square opende. 'Hebt u de winkel gearresteerd? Hij was de laatste die ze heeft gezien.'

'Maar hij heeft ze niet gezien, meneer Warrington,' zei Edgar. 'Mag ik binnenkomen?'

Uit het appartement aan Brunswick Square werd duidelijk wat hij al vermoedde: Sandra Francis was beneden haar stand getrouwd, haar man en Annies vader, Jim, was arbeider. Het huis aan Freshfield Road was een erg eenvoudige, kleine woning voor een ouderpaar met vier kinderen. Maar dit appartement had antimakassars en bijzettafeltjes, en zelfs een piano. Er stond een ingekleurde foto van de vier kinderen Francis op de piano, waarop hun felgekleurde haar bijna oranje was gemaakt door de colorist. Annie, de oudste, zat in het midden met haar jongste broertje, die nog een baby was, op haar knie. De andere twee – een tweeling, een jongen en een meisje meende Edgar zich te herinneren – zaten ongemakkelijk aan weerszijden op hun hurken.

Het rode haar kwam duidelijk van hun grootmoeder. Het haar van mevrouw Warrington, vastgemaakt in een nette knot, was nu een verbleekte versie van die kleur met rijkelijk veel grijze strepen. Ze zag hem naar de foto kijken. 'Annie was een moedertje voor haar zusje en broertjes,' zei ze. 'Zo'n lief meisje.' Edgar twijfelde daaraan; er was iets stijfs in de manier waarop Annie haar broertje vasthield, iets in de manier waarop ze haar hoofd schuin hield. Ze zag er niet uit als een meisje dat het moederschap als haar roeping zag. Annie was slim, daar was iedereen het over eens. Edgar vroeg zich af welke dromen ze had voor haar toekomst. Hij hoopte bij god dat ze nog een toekomst had. Het viel hem op dat haar grootmoeder de verleden tijd gebruikte, in tegenstelling tot haar moeder.

'Komt Annie hier vaak?' vroeg hij.

'Ja,' zei mevrouw Warrington. 'Ze komt de meeste weekenden hier en soms ook doordeweeks. Ze neemt zelf de bus hierheen. Ze bekijkt graag de boeken.' Ze gebaarde trots naar een kleine

boekenkast met glazen deurtjes die naast de deur stond. 'Ze is een geweldige jonge lezer.'

Edgar liep naar de boeken. Soms vond hij het gemakkelijker om vragen te stellen zonder oogcontact te maken.

'Vindt ze het thuis soms een beetje te druk worden met haar broers en zus?'

'Soms wel,' gaf mevrouw Warrington toe. 'Ze deelt de slaapkamer met de anderen en deelt een bed met Betty. Ze heeft niet veel kans om te lezen of haar huiswerk te maken. Ze houdt van de rust hier.'

'Lijkt ze op haar moeder?' vroeg Edgar terwijl hij de rug van *The Golden Bough* bestudeerde. 'Las ze graag?'

'O, onze Sandra was zo slim. Ze had lerares kunnen worden als ze niet met die Jim Francis was getrouwd. Michael was leraar, hij is nu met pensioen.' Ze wees naar haar man zoals ze ook naar de boekenkast had gebaard. Michael Warrington keek afkeurend.

'Dit leidt nergens toe. Waarom hebt u die winkelier niet gearresteerd?'

'Ik heb geen redenen om hem te arresteren, meneer Warrington,' zei Edgar. 'Maar ik heb hem ondervraagd en ik beloof u dat ik dat nog een keer zal doen. Op dit moment gaan agenten bij elk huis in Kemp Town langs. Maar het is mogelijk dat Annie uit eigen beweging is verdwenen. Zoals u al zei, ze is een slimme meid. Mogelijk heeft ze dit gepland. Dus ik wilde u vragen om heel goed na te denken. Afgezien van haar ouders bent u tweeën degenen die haar het beste kennen. Is er ergens een plek waar ze misschien naartoe kan zijn gegaan? Of iemand naar wie ze is toe gegaan?'

De grootouders zaten naast elkaar op de chintz bank. Ze keken elkaar lange tijd aan, Edgar hoorde de koekoeksklok in de hal elf uur slaan.

'Je hebt natuurlijk oom Brian,' zei mevrouw Warrington uiteindelijk. 'Hij is aardig tegen alle kinderen.'

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Ruth Galloway-serie

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

De vrouw in het blauw

Dodentunnels

Een duistere engel

Cirkel van steen

De lantaarnmannen

Een afgelegen plek

Onder een andere naam

Wat ons rest

Brighton mysteries-serie

Het zigzagmeisje

Eerste druk december 2025

Dit is deel 2 in de serie 'Brighton-mysteries'

Oorspronkelijke titel *Smoke and Mirrors*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Publishing Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2015 Elly Griffiths

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Janet Limonard-Harkink

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7764 4

ISBN e-book 978 90 261 7765 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7766 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.